Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Μία ζωὴ πλήρης πίστεως-ἀγάπης καὶ σοφίας

17ον

Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΟΥΒΑΡΙΣ, ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῆς Θεολογίας, μαθητὴς τοῦ Νεκταρίου καὶ αὐτὸς (1900—1903) ἀφηγεῖται τὰ ἑξῆς σχετικὰ μὲ τὸ «ποινικὸν σύστημα» τοῦ ἁγίου, νὰ τιμωρῇ τὸν ἑαυτό του γιὰ τῶν μαθητῶν του τὰ παραπτώματα:

«Ὅταν ἀπεφάσισαν νὰ μὲ κλείσουν στὴ Ριζάρειο ἔσπευσα νὰ κάμω μιὰ κατόπτευση τοῦ ἐδάφους. Ἤμουν τότε μαθητὴς τῆς δευτέρας τοῦ γυμνασίου τὸν ἔνθεο Ρούγκα καὶ μὲ καθηγητὴ τῆς ἱστορίας τὸ διδάσκαλο τοῦ γένους Ζησίου. Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ νὰ νοιώθω θλίψη γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸ ἀπὸ τέτοιους δασκάλους καὶ νὰ θέλω νὰ μαντεύσω τὶ λογῆς ἦταν τὸ σχολεῖο αὐτό, μὲ τὸ ὁποῖον ἔκανα τὴν ἀνταλλαγή. Ἡ καρδιὰ μου ἦταν βαρειά. Ἀλλὰ ὄχι μόνο γι' αὐτό. Ὁ ἀναγκαστικὸς ἐκκλησιασμὸς στὴ Ρόμβη, μὲ τὸν κακόζηλο ψάλτη καὶ μὲ τὴν ἀτελείωτη γιὰ ἕνα παιδὶ λειτουργία, εἶχε κατορθώσει νὰ ψυχράνῃ τὴν βαθειὰ θρησκευτικότητα, ποὺ χρωστοῦσα στὸ νησὶ τῆς Παγαγιᾶς. Μὲ φόβιζε τὸ ὄνομα «ἐκκλησιαστικὴ» Ριζάρειος σχολή. Ὡστόσο ἔπρεπε νὰ ὑποταχθῇ στὴ θέληση τῶν συγγενῶν μου, ποὺ θέλοντας νὰ ἀνασυστάσουν τὴν παληὰ ἐπισκοπὴ τῆς Τήνου, ἐπέμεναν καλὰ καὶ σώνει πὼς ὁ μόνος κατάλληλος γιὰ τὸν θρόνο της ἤμουν ἐγώ. Ἀνέλαβα λοιπόν, λίγες ἡμέρες πρὶν μὲ ὑποδεχθῇ ὁ θυρωρὸς τῆς σχολῆς μπάρμπα Σταῦρος, ἀντάξιος τῶν φρουρῶν τῶν κύκλων τοῦ Ἅδου, ποὺ ἔπλασεν ἡ φαντασία τοῦ Δάντη, νὰ κάμω ἀναγνώριση τοῦ ἐδάφους μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη φόβο καὶ προσδοκία. Καὶ κάποιο μελαγχολικὸ δειλινὸ ἔκαμα τὸ γῦρο τῆς σχολῆς. Οἱ σκιὲς ἅπλωναν κάποια ἀνείπωτη κατήφεια ἐπάνω στὸ θαμπὸ ὄγκο τοῦ γηρασμένου κτιρίου. Οἱ κρωγμοὶ τῶν παγωνιῶν, ποὺ εἶχαν ἀνεβῇ στὰ κεραμίδια, δυνάμωναν τὸν τόνον αὐτὸ τῆς μελαγχολίας. Ἔφυγα λοιπὸν μὲ τὸ βάρος μιᾶς ἀποκαρδιωτικῆς ἐντυπώσεως. Ὅταν ὕστερα ἀπὸ δυὸ ἑβδομάδες εἰσῆλθα εἰς τὸ «τάγμα τῶν Ἱπποτῶν τοῦ Γράλ» χάθηκε γρήγορα ἡ σφαλερὴ αὐτὴ ἐντύπωση καὶ παραχώρησε σιγὰ—σιγὰ τὴν θέση της σὲ μιὰ πολὺ διαφορετικὴν ἀντίληψη γιὰ τὴν σχολή. Καταλάβαινα ὅλο καὶ πιὸ πολὺ πὼς εἶχα μετατεθῇ σ' ἕνα μοναδικὸ στὴ χώρα μας φυτώριο γνησίου καὶ ἀληθινοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ποὺ ἡ οὐσία του ἦταν ἡ ἁρμονικὴ σύνθεσις ἑλληνικοῦ καὶ χριστιανικοῦ πνεύματος καὶ ὁ συνδυασμὸς θρησκευτικότητος καὶ ἐλευθερίας. Ὄμως ὄχι μόνον ἡ σχολή, ἀλλὰ καὶ οἱ μαθηταὶ ἦσαν κάτι τὸ πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ εἶχα φαντασθῇ. Χαρωποὶ καὶ πλημμυρισμένοι ἀπὸ ζωή, ἔκαναν κι' αὐτοὶ ὅ,τι κάνουν οἱ μαθηταὶ ὅλων τῶν αἰώνων, ἀπεργίες, καζοῦρες, φάρσες καὶ τὰ παρόμοια. Οἱ περισσότεροι καθηγηταὶ ἦταν, βέβαια διαπρεπεῖς ἄνθρωποι, ὅπως ἀπαιτοῦσε ἡ παράδοσις τῆς σχολῆς. Ὑπῆρχαν ὡστόσο καὶ μερικοί, ποὺ προκαλοῦσαν ἀκαταμάχητα σὲ φάσεις. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ διευθυντὴς ἦταν ἕνας ἀγαθὸς καὶ ἀπροϊγευτος ἱεράρχης, ποὺ πίστευε στὰ πιὸ ἀπίθανα πράγματα, ἀρκεῖ νὰ ἤξερε κανεὶς πῶς νὰ τοῦ τὰ πῇ. Τέλος ὁ παιδονόμος μας, ὁ γέρο—Πηχεών, ἔδειχνε τόσο ζῆλο κατὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν ἀστυνομικῶν του καθηκόντων, ὥστε οἱ μαθηταὶ ἔνοιωθαν ἀπὸ ἀντίδραση μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ τοῦ σκαρώνουν φάσεις καὶ νὰ τὸν ἀναγκάζουν νὰ τρέχῃ ἀπάνω—κάτω γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ἢ νὰ ποολάβῃ φανταστικὰ ἐγκλήματα. Ἀονότερα ἐνσανθηκε στὰ καθήκοντά του αὐτὰ ἀπὸ τὸν Κωστῆ, ὁ ὁποῖος θαρρεῖς πὼς ἦταν γεννημένος νιὰ νὰ προκαλῇ φάσεις.

Ἤμουν πιὰ μαθητὴς τῆς πέμπτης καὶ τελευταίας τάξεως καὶ ἴσως ὁ νεώτερος ἀπὸ ὅλους τοὺς συμμαθητάς μου. Κρασὶ δὲν εἶχα πιεῖ ἀκόμα ὡς τότε, ἴσως γιατὶ εἶναι λιγοστὸ στὸ σπίτι μου καὶ δὲν περισσεύει καὶ γιὰ τὰ παιδιά. Εἶναι πιθανὸν ὅτι γιὰ τὸ λόγο ἀκριβῶς αὐτὸν ἀνέθεσαν σὲ μένα τὴν φροντίδα νὰ εἰσαγάγω κρυφὰ στὴ σχολὴ μερικὲς ὀκάδες κρασί. Γιατὶ ἡ σύναξις τῶν πρεσβυτέρων ἐνόμισεν ἀπαραίτητο νὰ ἑορτασθῇ μὲ οἰνοποσίαν ἡ τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκρηᾶς. Εἶναι αὐτονόητο πὼς δὲν μποροῦσα νὰ ἀρνηθῶ. Ὅπως οἱ λησταί, ἔχουν καὶ οἱ μαθηταὶ ἕνα εἶδος ἠθικοῦ κώδικος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὑποχρεωτικὸς γιὰ ὅλους. Ἔσπευσα λοιπὸν νὰ συναντήσω τὸν Ἀθανάσιο Ἀνδροεόπουλο, ὁ ὁποῖος, σὰν ἐξωτερικὸς μαθητὴς ποὺ ἦταν, μποροῦσε νὰ προμηθευθῇ τὸ ἀπαιτούμενο ποσὸ τοῦ κρασιοῦ καὶ, τὸ σπουδαιότερο, ἦταν εὔκολο νὰ πεισθῇ νὰ ἀναλάβῃ τὴν διάπραξη τοῦ μεγάλου ἐγκλήματος. Γιατὶ ἦταν πλατωνιστής. Τὸν κατεῖχε ἀδιάπτωτη ἱερὰ μανία, ἡ ὁποία τὸν εἶχε μεταβάλει κυριολεκτικῶς σὲ πτερωτό, ποὺ διέγραφεν ἀδιάκοπα κύκλους στὸν αἰθέρα. Γι' αὐτὸ καὶ ἦταν περισσότερο γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Υπατος», λέξη δανεισμένη ἀπὸ τὸ μάθημα καθηγητοῦ ἐξίσου μανιακοῦ. Ἦταν λοιπὸν εὔκολο νὰ πεισθῇ ὁ ἀγαπητὸς φίλος νὰ βοηθήσῃ γιὰ νὰ κοινωνήσουμε καὶ ἡμεῖς τῆς ἱερᾶς ἐκείνης μανίας, ἔστω καὶ μὲ τὴ βοήθεια ταπεινοῦ μέσου ὅπως ἡ οἰνοποσία. Κατόπιν καταλλήλου σχετικῆς εἰσηγήσεως ὁ καὶ ἄλλως εὔφλεκτος Ἀνδρεάπουλος ἀνεφλέγη σὰν πυρωτός. Καὶ λίγο πρὸ τῆς Τυρινῆς, κατέπλευσε κατὰ τὴν ὥρα τοῦ δείπνου μπροστὰ στὸν περίβολο, ποὺ χωρίζει τὴν ἐκκλησία τῆς σχολῆς ἀπὸ τὴν λεωφόρο, φορτωμένος δυὸ νταμιζάνες σεβαστοῦ μᾶλλον μεγέθους. Ἐκεῖ ὁ τοῖχος εἶναι χαμηλότερος ἀπὸ τὸ μέσα μέρος. Ὁ μακαρίτης Ἀλτιπαμάκης καὶ ὁ Γ. Ψαρριανός, οἱ δυὸ βοηθοὶ ποὺ ὥρισαν οἱ «πρεσβύτεροι», σκαρφάλωσαν ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ περιβόλου καὶ παρέλαβαν τὸ πολύτιμο ὑγρὸ ἀπὸ τὸ περιδεῆ Ἀνδρεόπουλο. Ἀντὶ ὅμως νὰ κρύψουν τὶς νταμιζάνες, ὅπως ἐπέμενα ἐγώ, μέσα στοὺς πυκνοὺς θάμνους τοῦ κήπου, προτίμησαν νὰ τὶς μεταφέρουν στὴν αἴθουσα τῆς τάξεώς μας, μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ πὼς θὰ ἦταν πιὸ ἀσφαλεῖς μέσα στὴ ντουλάπα της. Αὐτὸ ὅπωσδήποτε δὲν ἦταν καὶ πολὺ ἐπικίνδυνο. Δυσνυχῶς ὅμως δὲν περιορίσθηκαν σ' αὐτό. Ἤθελαν καλὰ καὶ σώνει νὰ κάμουν τὴν μεταφορὰ ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει. Καὶ ἐπειδὴ πομπὴ καὶ παράταξις εἶναι πράγματα ἀκατανόητα χωρὶς μουσική, ἀνέμελπαν—μὲ τὸ ἕνα τὸ ἐλεύθερο χέρι δίκην τρομπέτας γύρω ἀπὸ τὸ στόμα — θριαμβευτικὰ ἐμβατήρια σὲ ἦχο τρίτο. Ἐγὼ ἀκολουθοῦσα ἔντρομος καὶ γεμάτος ἀπὸ κακὰ προαισθήματα. τὰ ὁποῖα δὲν ἄργησαν νὰ ἐπαληθεύσουν. Μόλις προφθάσαμε νὰ κλειδωθοῦμε στὴν τάξη καὶ ἄρχισαν νὰ βροντᾶνε στὴν πόρτα. Οἱ μαινόμενοι τόνοι τῶν δύο Μυτιληναίων εἶχαν φθάσει ὡς τὸ ἀπάνω πάτωμα, ὅπου ἔμενεν ὁ διευθυντὴς καὶ ὅπου εἶχε καταφύγει καὶ ὁ Κωστῆς. Καταγοητευμένος προφανῶς ἀπὸ τὴν ἁρμονία των, ὥρμησε πρὸς τὴ σκάλα καὶ ἡ φωτισμένη αἴθουσα τὸν ὡδήγησε ποῦ ἔπρεπε νὰ κατευθυνθῇ. Ὁ Ἀλμάκης καὶ ὁ Ψαρριανὸς πήδησαν ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ μὲ ἡ τὴν συνείδηση κατέβηκαν στὸ ἐστιατόριο. Ἐγὼ ἔμεινα μὲ τὶς νταμιζάνες, ἐνῶ ὁ Κωστῆς ἐξακολουθοῦσε νὰ κτυπᾶ μὲ τὰ ποὺ μεγάλωνε ὅλο καὶ πιὸ πολύ. Ἀλλὰ βλέποντας στὸ τέλος ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐλπὶς νὰ ἀνοίξῃ ἡ πόρτα μὲ τὸ καλό, ἐφώναξα δυὸ ὑπηρέτες ἐκ Σουλίου ἐκ τοῦ γένους, οἱ ὁποῖοι ἐπίτηδες ἔσπασαν καὶ τὰ δυὸ θυρόφυλλα. Ἡ μιὰ νταμιζάνα ἀπὸ παρευθὺς ἀπὸ τοὺς δύο μουσταλευρὰς πρὸς τὸ διευθυντὴ. Τὴν ἄλλη τὴν πῆρε ὁ Κωστῆς κατόπιν μακρᾶς πάλης μέσην εὐρύχωρη ντουλάπα, ὅπου εἶχα προφθάσει νὰ τὴν κρύψω.

Ἡ ἑπομένη ἦταν ἡμέρα θρήνου. Ὄχι τόσο γιατὶ ἐματαιώνετο ὁ ἐκπλατωνισμός μας τὸν ὁποῖον εἴχαμε δώσει ρητὴν ὑπόσχεση στὸν Ἀνδρεόπουλο κατέπλευσε ὀρθρινὸς καὶ ἀνυπόμονος στὴ σχολή. Ἀλλὰ τὸ Πηχεὼν συνέταξε, ὅπως ἔλεγε κινῶντας κυκλικά, τὴν συνήθειάν του, τοὺς ἀντίχειρας πρὸ τῆς σφαιροειδοῦς κοιλιᾶς του, σχετικὴ ἔκθεση πρὸς τὸ Συμβούλιο τῆς Σχολῆς γιατὶ ὁ Νεκτάριος εἶχε πάρει πολὺ στὰ σοβαρὰ τὴν ἀνησυχίας. Κλείστηκε στὰ διαμερίσματά του, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ θῇ κανένα καὶ ἐκήρυξεν ἀπεργία πείνας! Ἐκεῖνο, ποὺ μᾶς τυχοῦσε πρὸ πάντων ἦταν τὸ τὶ θὰ κάμῃ ὁ Πηχεών. Γιατὶ ἦτ ἄνθρωπος ἄξιος μεγάλου σεβασμοῦ καὶ εἶχε προσφέρει θνικὲς ὑπηρεσίες στὴ Μακεδονία κὶ κίνδυνο τῆς ζωῆς του ἀ τοῦ ἔλειπε κάθε κατανόησις γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ ψυχή. Καὶ θέλαμε νὰ χαρῇ μὲ τὴν τιμωρία μας. Ἐξ ἄλλου μᾶς πείραζε ἡ κατάστασις τοῦ ἁγίου ἐκείνου ἀνθρώπου, τοῦ διευθυντοῦς, καὶ θὰ θέλαμε νὰ τὸν ἀπαλλάξουμε μὲ κάποιαν ἐξήγησι τὴ θλῖψι του. Ἔτσι κατόπιν ἀπὸ πρόσεως τῶν πρεσβυτέρων ἔβγηκα νὰ ζητήσω ἀκρόαση.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ἀριθμὸς 31019

—Περίληψις Προγράμματος ὑπ' ἀριθ. 857)1977 ἔτους δημοσίου ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ ἐνυποθήκου ἀκινήτου κτήματος (ἡμιανωγείου ἐξοχικῆς οἰκίας) τοῦ δικαστικοῦ Ἐπιμελητοῦ τοῦ Πρωτοδικείου Πατρῶν Χρήστου Ματθαιοπούλου.

Ὁ συμβολαιογράφος Πατρῶν Ἀνδρέας Κωνσταντίνου Παπανδρεόπουλος, ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος, δηλοποιῶ ὅτι: τὴν 17ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1977 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ἀπὸ ὥρας 10ης πρωϊνῆς ἕως 12ης μεσημβρινῆς τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐνώπιόν μου ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, καὶ ἐν κωλύματί μου ἐνώπιον τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ μου καὶ ἐν τῷ χωρίῳ Ἁγίῳ Γεωργίῳ Ρίου τῶν Πατρῶν τοῦ Δήμου Πατρέων ἔδρα τῆς Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου Ρίου καὶ ἔξωθι ἢ καιροῦ μὴ ἐπιτρέποντος ἐντὸς τοῦ Κοινοτικοῦ καταστήματος τῆς ἄνω κοινότητος συνήθη τόπον δημοσίων ἀναγκαστικῶν πλειστηριασμῶν ἐκτίθεται εἰς ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 895)1—3—1977 ἐκθέσεως ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως τοῦ δικαστικοῦ ἐπιμελητοῦ τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν Ἀνδρέου Κατσιμπέρη, κατασχεθεῖσα καὶ ἐν αὐτῇ περιγραφομένη ἀκίνητος καὶ ἐνυπόθηκος περιουσία τοῦ ὀφειλέτου Κωνσταντίνου Παν. Τσαγκάρη, ἐργολάβου δημοσίων ἔργων, κατοίκου Ἀθηνῶν ὁδὸς Καυκάσου ἀριθ. 68 τῇ ἐπισπεύσει τοῦ Δημητρίου Ἀντωνίου Ἀντωναροπούλου, κατοίκου Παλαιοῦ Φαλήρου ὁδὸς Ναϊάδων ἀριθ. 35 ἐκτελοῦντος ἀναγκαστικῶς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 1471)1976 ἔτους ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ ἴνα ἐκ τοῦ πλειστηριάσματος ταύτης πληρωθῇ ὁ ἐπισπεύδων τὴν ἀπαίτησίν του συμφώνως πρὸς τὴν ἐπιταγήν του τὴν κοινοποιηθεῖσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 1374)1—4—1976 ἐκθέσεως ἐπιδόσεως τῆς παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ Ἀθηνῶν δικαστικῆς ἐπιμελητρίας Ζησιμούλας Γ. Ἀχλαδιννάκη ἤτοι διὰ κεφάλαιον δραχμῶν 126.400 2) δι' ἐπιδικασθέντας τόκους δραχμὰς 79.600, 3) δι' ἐπιδικασθεῖσαν δικαστικὴν δαπάνην δραχμὰς 9.000 καὶ 4) δραχμὰς 16.000 δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον ἐπίδοσιν ὡς καὶ δι' ἐπιταγὴν ἤτοι ἐν ὅλῳ δραχμὰς διακοσίας τριάκοντα μία χιλιάδας (231.000) καὶ ταύτας νομιμοτόκως πλὴν τοῦ κονδυλίου τῶν τόκων, ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐπιταγῆς ἕως ἐξοφλήσεως, ὡς καὶ δραχμὰς χιλίας πεντακοσίας δι' ἐντολὴν πρὸς ἐκτέλεσιν. Ἐκ τοῦ ἄνω ποσοῦ ἐκπίπτει ὁ ἐπισπεύδων δραχμὰς 35.000 ἃς κατέβαλεν ὁ ἀνωτέρω ὀφειλέτης ἐναντι τῆς ἄνω ἀπαιτήσεως. Ὁ πλειστηριασμὸς τελεῖται ὡσαύτως δυνάμει τῆς ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1977 νέας ἐγγράφου ἐντολῆς τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ ἄνω ἐπισπεύδοντος Δημητρίου Σκουτέρη, πρὸς συνέχισιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ματαιωθέντος ἀρχικῶς λόγῳ ἀναβολῆς δι' ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν. Τὸ πλειστηριαζόμενον ἀκίνητον, κατὰ τὸ ἓν δεύτερον (½) ἀδιαιρέτως περιγράφεται ἐν τῇ ἄνω ἐκθέσει κατασχέσεως ὡς ἀκολούθως: Τοῦτο εἶναι μία ἡμιανώγειος ἐξοχικὴ οἰκία κατασχεθεῖσα κατὰ τὸ ἓν δεύτερον (½) ἀδιαιρέτως, μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὴν καὶ περὶ αὐτὴν οἰκοπέδου καὶ περιοχῆς της ἐν γένει συνολικῆς ἐκτάσεως μέτρων τετραγωνικῶν 1629,50 ἢ ὅσης καὶ ἂν εἶναι μετὰ παντὸς συστατικοῦ παραρτήματος καὶ ἐν γένει ἐγκαταστάσεως μετὰ τῶν ἐντὸς αὐτοῦ ὑπαρχόντων ἐλαιοδένδρων καὶ πάσης φύσεως ἐν αὐτῷ ἐν γένει δένδρων ὁπωροφόρων καὶ μή, κειμένου εἰς θέσιν Σταθμὸς Σιδηροδρόμου Ρίου τῶν Πατρῶν τῆς Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐφ' ἧς φέρει ἀριθμὸν 12. Ἡ κατασχεθεῖσα οἰκία εἶναι λιθόκτιστος πεπαλαιωμένη καὶ σοφατισμένη δι' ὁμμοκονιάματος ἐξωτερικῶς, ἀκεπασμένη διὰ κεράμων γαλλικοῦ τύπου, ἀποτελεῖται ἐκ τοῦ ὑπογείου καὶ ἀνωγείου ὀρόφου, μετὰ τῶν πρὸς ἄρκτον καὶ δυσμὰς ἐξωστῶν της, (βεράντες), μετὰ σιδηρῶν κιγκλιδωμάτων, φέρει δὲ καὶ κλίμακας ἀνόδου. Πρὸς τὴν ΒΑ πλευρὰν της ὑπάρχει λιθόκτιστος ἀποθήκη σκεπασμένη δι' ἐγχωρίων κεράμων, ἐνδιαμέσως οἰκίας καὶ ἀποθήκης ὑπάρχει φρέαρ μετὰ ἠλεκτρικοῦ κινητῆρος, ἀνατολικῶς καὶ δυτικῶς τῆς οἰκίας ὑπάρχουν πεφυτευμένα ἀμπελοκλίματα, εἶναι δὲ περιφραγμένον ἐξ ὁλοκλήρου διὰ συρματοπλέγματος δικτυωτοῦ στηριζομένου ἐπὶ σιδηρῶν πασσάλων, ὑπάρχει δὲ καὶ δίφυλλος ξυλίνη θύρα εἰσόδου, συνόρευει δὲ κατὰ τὰ σημειρινὰ αὐτοῦ ὅρια ἀνατολικῶς καὶ ἀρκτικῶς μὲ ἰδιοκτησίαν Ἐμ. Βέρτου Βόλφσων, δυτικῶς μὲ ἰδιοκτησίαν Παναγιώτου Μάστορα καὶ μεσημβρινῶς μὲ ὁδὸν Ἁγίου Γεωργίου ἐφ' ἧς φέρει ἀριθμὸν 12. Ἐξετιμήθη τοῦτο κατὰ τὴν κατάσχεσιν ἐξ ὁλοκλήρου ἀντὶ δραχμῶν ἑνὸς ἑκατομμυρίου πεντακοσίων χιλιάδων (1.500.000) καὶ διὰ τὸ κατασχεθὲν ἐν δεύτερον (½) ἀντὶ δραχμῶν ἑπτακοσίων πεντήκοντα χιλιάδων (750.000) τιμὴν ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς πρώτη προσφορὰν ὁρίζει ὁ ἐπισπεύδων κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ τὸ ½ τῆς κατὰ τὴν κατάσχεσιν γενομένης ἐκτιμήσεως ἤτοι διὰ τὸ ½ κατασχεθὲν ἀδιαιρέτως δραχμὰς τριακοσίας ἑβδομήκοντα πέντε χιλιάδας (375.000) περιληφθεν δὲ τὸ ½ ἐξ ἀδιαιρέτου κατασχεθὲν εἰς τὴν κυριότητα ,νομὴν καὶ κατοχὴν τοῦ διωκωμένου ὀφειλέτου Κωνσταντίνου Τσαγκάρη ἐκ κληρονομίας δυνάμει του ὑπ' ἀριθμὸν 1444)9—6—36 συμβολαίου κληρονομικῆς διαναμῆς τοῦ συμβολαιογράφου Πατρῶν Βασιλείου Καρανασοπούλου, μεταγεγραμμένου ἐν τόμῳ 349 καὶ ἀριθμῷ 87942 τῶν βιβλίων μεταγραφῶν τοῦ Δήμου Πατρέων. Ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω κατασχεθέντος ½ ἐξ ἀδιαιρέτου κτήματος ὑφίστανται ἐγγεγραμμέναι αἱ κάτωθι προσημειώσεις εἰς τὰ βιβλία ὑποθηκῶν τοῦ Δήμου Πατρέων. 1) ἐν τόμῳ 319 καὶ ἀριθμῷ 59544 προσημείωσις ἐγγραφεῖσα τὴν 29—3—1956 δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 475)1966 ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεώς της δραχμῶν 85.000 καὶ 2) ἐν τῷ αὐτῷ τόμῳ καὶ ἀριθμῷ δυνάμει τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως τοῦ κ. Προέδρου τῶν ἐν Πάτραις Πρωτοδικῶν προσημείωσις ἐγγραφεῖσα τὴν 25—5—1967 ὑπὲρ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω Τραπέζης καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεώς της ἐκ δραχμῶν 135.000. Ἐνταῦθα γίνεται μνεία ὅτι κατὰ τὴν ἄνω ἐντολὴν συνεχίσεως πλειστηριασμοῦ καὶ κατὰ τὸ ἐκδοθὲν ὡς ἄνω πρόγραμμα δὲν περιλαμβάνεται καὶ ἐξαιρεῖται τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ δὲν περιλαμβάνεται εἰς τοῖτον ἓν τεμάχιον παλαιᾶς καὶ κατεστραμμένης ἀμπέλου ἐκτάσεως μέτρων τετραγωνικῶν διακοσίων ἀγδοήκοντα (280) κειμένου εἰς θέσιν Ἅγιος Γεώργιος τῶν Πατρῶν τοῦ Δήμου Πατρέων καὶ πρὸς δυσμὰς τοῦ ἀνωτέρω κατασχεθέντος ½ ἀδιαιρέτως ἀκινήτου καὶ τὸ ὁποῖον συνόρευει γύρωθεν ἀνατολικῶς μὲ οἰκίαν καὶ περιοχῆς ταύτης (κατασχεθείσης) δυτικῶς μὲ ἀγρὸν καὶ σταφιδάμπελον Τάκη Μάστορα, ἀρκτικῶς μὲ γράναν Ἐλισάβετ Διλέρνια, καὶ νῦν Ἔβερτον Βόλφσων καὶ μὲ σημβρινῶς μὲ κοινοτικὴν ὁδὸν καὶ ὅπερ ἀνήκει εἰς τὸν Ἰωάννην Παναγιώτου Τσαγκάρην δυνάμει τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 33167) 1952 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Πατρῶν Τιμ. Βοΐλα μεταγεγραμμένου ἐν τόμῳ 390 καὶ ἀριθμῷ 108514 τῶν βιβλίων μεταγραφῶν τοῦ Δήμου Πατρέων. Ἀντίκλητόν του ἐν Πάτραις ὁρίζει ὁ ἐπισπεύδων τὸν δικηγόρον Πατρῶν κ. Δημήτριον Σκουτέρην, Φιλοποίμενος 49 τηλ. 277-405. Ὅτι ἡ κατακύρωσις γενήσεται εἰς τὸν προσφέροντα τὴν μεγαλυτέραν τιμὴν ἀφοῦ προηγουμένως γίνει τρεῖς φορὰς πρόσκλησις παρ' ἐμοῦ πρὸς πλειοδοσίαν. Ὁ ὑπερθεματιστὴς ὀφείλει νὰ καταβάλῃ ἀμέσως τὸ πλειστηρίασμα ἐξ ὁλοκλήρου ἢ ἐὰν ἤθελον χορηγήσῃ κατὰ τὴν κρίσιν μου προθεσμίαν δέκα πέντε (15) ἡμερῶν πρὸς καταβολὴν τοῦ ὑπολοίπου καὶ ἀφοῦ δώσῃ ἀνάλογον ἐγγύησιν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ὅλων τῶν ὑποχρεώσεών του. Ἐὰν δὲν καταβληθῇ τὸ πλειστηρίασμα γίνεται ἀναπλειστηριασμός. Ἐὰν κατὰ τὸν ἀναπλειστηριασμὸν δὲν ἤθελεν ἐπιτευχθῇ τὸ αὐτὸ τίμημα ὁ μὴ καταβαλὼν πρῶτος ὑπερθεματιστὴς εὐθύνεται εἰς συμπλήρωσιν ἐὰν δὲ ἀντιθέτως ἤθελεν ἐπιτευχθῇ μεῖζον ποσὸν δὲν ὑπάρχει ἀπαίτησις διὰ τὸ ἐπὶ πλέον ὑπέρ τοῦ μὴ καταβαλλόντος ὑπερθεματιστοῦ κατὰ τὸν ἀναπλειστηριασμὸν ὁ μὴ καταβαλὼν πρῶτος ὑπερθεματιστὴς δὲν δύναται νὰ πλειοδοτήσῃ δικαιοῦται ὅμως ὅπως μέχρις τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ ὅπως καταβάλῃ τὸ πλειστηρίασμα μετὰ τῶν ἐξόδων τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν εἰς αὐτὸν κατακύρωσιν τοῦ πράγματος. Ὁ ὑπερθεματίσας διὰ λογαριασμὸν τρίτου ὀφείλει ἀμέσως μετὰ τὴν κατακύρωσιν νὰ δηλώσῃ ἐνώπιόν ἐμοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου τὸ ὄνομα ἐκείνου ὑπὲρ οὗ ὑπερεθεμάτισεν ἐντὸς δὲ προθεσμίας ὀκτὼ (8) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατακυρώσεως ὀφείλει νὰ δηλώσῃ ἐνώπιον